

храната, и да го не намиратъ, за да са насыщаватъ. И напротивъ трѣбва да е знакъ на благословеніе; и благодать Божіа тамъ, гдѣто нѣма такъвъ гладъ, тамъ, гдѣто са чюе словото Божіе, тамъ, гдѣто са проповѣдва Евангеліето; тамъ, гдѣто са тзакъва ученіето на Апостолыты; тамъ, гдѣто Хрістіанити сдѣшатъ, и учатъ догматыты на вѣрата, пжтицата на спасеніето, и на вѣчній животъ.

Тѣлото нѣма только нѣжда за хлѣвъ, та да са храни колкото нѣжда има дѣшата за словото Божіе, та да са храни въ вѣрата. Вѣрата са ражда отъ сдѣшаніе говори, Павелъ: Сега какъ бы можли да вѣрватъ хрістіанети, какъ да повѣрватъ, говори истиатъ, безъ да чюжтъ? и какъ да чюжтъ безъ да има нѣкой да подчава? „Кáкъ ѹ́бъ ѹ́вѣрѹютъ, ёгó же не ѹ́слы́ша ша; кáкъ же о́услы́шатъ бёзъ проповѣдѹщаго;“ (1) И пакъ словото Божіе (говори великій Григорій) е онзи Ангелскій хлѣвъ, съ който са хранатъ дѣшиты, които сж гладны за Бога: „Хлѣвъ а́нгелскій слóво, ѹ́м же дѣшы пита́ютсá Бóга а́лчѹще;“ (2)

Но да ли нѣкакъ си Евангеліето не е слово Божіе, тѣй свѣщенно Евангеліе, което са прочита сѣкой день отъ свѣщенникыты въ сдѣжбата? Ёй; но прочитаніето на Евангеліето, което прави свѣщенникыты, не дава онзи плодъ, който бы дало тзакваніето на Евангеліето, което дава учительты, тзаквателты на Евангеліето. Книгата на Пророка Исаіа, която прочиталъ Ендѹхъты на Кандакыѣ Стіопската царица, не ползѣвала Ендѹхъты, прѣди да мѣ а истзакъва Апостолъ Филиппъ: „О́убо раздѣ́ши ли, ѹ́же чтёши;“ (3) мога рѣ и азъ только на онзи свѣщенникъ, който прочита, колкото и на онзи Хрістіанинъ, който сдѣша Евангеліето; зацо да го кроемъ? нѣка го исповѣдвамы ѹ́вно. Не го раздѣва нити онзи, който прочита, нити онзи, който сдѣша, и сѣдователно ком полза може да бѣде? кой плодъ? когато учительты го проповѣдва отъ горѣ на Амвонъты, когато разяснава раздѣмъты, тзакъва притчыты, когато открыва тайнствата, тогазъ словото Божіе има сила; тогазъ быка живо, дѣйствително, какъто казва Павелъ; тогазъ то става онзи обоуденъ ножъ, който пробожда, ѹ́зѣвава, и наранѣва сѣрдцата на слышательыты, който докарѣ въ ѹ́мленіе, който влече въ поканіе, който води въ спасеніе.

Нъ нѣка дойдемъ въ предлѣжщій ни подлогъ, зацо и ный

[1] Римл гл. 1. [2] Слово 20. [3] Дѣян. гл. 8, ст. 30.